



Arrest

nr. 339 914 van 22 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Palestijnse origine te zijn, op 7 augustus 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum van 19 juni 2025.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, van Palestijnse origine, dienden op 15 augustus 2024 een aanvraag in voor een visum om humanitaire redenen op de ambassade te Caïro.

Op 16 juni 2025 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van een humanitair visum genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Deze zijn als volgt gemotiveerd:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Commentaar:

Aangezien de 69 jarige A., [...]03.1956 zich bij zijn meerderjarige Belgische dochter, A., S., [...]08.1988, wenst te vestigen in België kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 bter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een

humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum; het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM waren uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eigen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Ten eerste werd er aangekaart dat betrokkene geen verblijfsrecht in Egypte heeft. Echter, in zijn visumaanvraagformulier liet hij weten dat hij een verblijfsvergunning in Egypte heeft, geldig tot 2029 (zie punt 20 van zijn visumformulier). Zijn kinderen werden ook geboren in Egypte en ze hebben zelfs familieleden in dit land en verblijven nu bij hen. Het is onduidelijk wie deze mensen zijn. Dit werd niet toegelicht, noch bewezen. Er werd geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat de Egyptische autoriteiten het verblijfsrecht van betrokkene hebben afgekeurd. Wij wijzen verder op dat betrokkenen meerdere keren Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Griekeland hebben bezocht. Het is onduidelijk welke familieleden ze al dan niet in deze landen hebben. Er werd verwezen naar artikel 20 VWEU en dat betrokkenen recht hebben op gezinshereniging, aangezien ze financieel afhankelijk zijn van een Belg. Echter, er werd geen aanvraag ingediend volgens artikel 40 ter, maar een aanvraag volgens artikel 9 en 13. In casu beroept betrokkene zich op een gezinsleven met de meerderjarige dochter. Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland, §59). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Voorts toont hij niet aan dat hij zelf geen andere bron van inkomsten heeft. Hij legt ook geen enkel bewijs van onvermogen voor. De aanvrager is vermoedelijk met pensioen. Het is ook niet duidelijk of hij eerder werkzaam is geweest in het land van herkomst of Egypte. Evenmin is bewezen dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en arrest van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1)). Bovendien werden er geen bewijzen ingediend dat betrokkene in het land van herkomst/verblijf geen andere financiële hulp (pensioen) ontvangt van derden. Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Overwegende dat het aan de aanvrager is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van haar situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragerster ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002). Er werd verwezen dat het huis van betrokkenen werd verwoest, echter werd er geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat het over een eigendom van betrokkenen gaat. Er werden enkel een paar foto's van twee onbekende gebouwen ingediend, zonder datum of locatie. Het is onduidelijk wie de eigenaar van deze gebouwen was en wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Er werd verwezen naar de medische problematiek. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat de aanvragers onder controle en behandeling staan van een specialist. Voorts blijkt uit de verklaringen niet dat betrokkenen niet zelfstandig kunnen functioneren, noch dat de klachten dermate ernstig zijn dat ze in een medische noodsituatie verkeren.

Uit de voorgelegde documenten is niet gebleken, noch onderbouwd, dat de behandeling van de ziektes van betrokkene specifiek in België noodzakelijk is. Indien verzoekers lijden aan een ziekte waarvoor in hun land van herkomst/verblijf geen behandeling beschikbaar is, hebben zij de mogelijkheid om een visumaanvraag in te dienen om medische redenen, overeenkomstig de daarvoor geldende bepalingen. Uit de verklaringen van de asielaanvraag van hun dochter blijkt dat betrokkenen nog een zoon A. hebben. Er werd geen verblijfsvergunning van hem ingediend, waardoor het onduidelijk is waar hij verblijft. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

- Ten aanzien van tweede verzoeker:

“Commentaar:

Aangezien de 59 jarige A. N. R A [...] /12/1965 zich bij haar meerderjarige Belgische dochter, A., S., °[...] 08.1988, wenst te vestigen in België kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum; het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM weren uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eigen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Ten eerste werd er aangekaart dat betrokkene geen verblijfsrecht in Egypte heeft. Echter, in haar visumaanvraagformulier liet zij weten dat zij een verblijfsvergunning in Egypte heeft, geldig tot 2029 (zie punt 20 van haar visumformulier). De kinderen van betrokkene en haar echtgenoot werden ook geboren in Egypte en ze hebben zelfs familieleden in dit land en verblijven nu bij hen. Het is onduidelijk wie deze mensen zijn. Dit werd niet toegelicht, noch bewezen. Er werd geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat de Egyptische autoriteiten het verblijfsrecht van betrokkene hebben afgekeurd. Wij wijzen verder op dat betrokkenen meerdere keren Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Griekeland hebben bezocht. Het is onduidelijk welke familieleden ze al dan niet in deze landen hebben. Er werd verwezen naar artikel 20 VWEU en dat betrokkenen recht hebben op gezinshereniging, aangezien ze financieel afhankelijk zijn van een Belg. Echter, er werd geen aanvraag ingediend volgens artikel 40 ter, maar een aanvraag volgens artikel 9 en 13. In casu beroept betrokkene zich op een gezinsleven met de meerderjarige dochter. Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland, §59). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Voorts toont zij niet aan dat zij zelf geen andere bron van inkomsten heeft. Zij legt ook geen enkel bewijs van onvermogen voor. Het is ook niet duidelijk of zij eerder werkzaam is geweest in het land van herkomst of Egypte. Evenmin is bewezen dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en arrest van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1)). Bovendien werden er geen bewijzen ingediend dat betrokkene in het land van herkomst/verblijf geen andere financiële hulp ontvangt van derden. Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Overwegende dat het aan de aanvragerster is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van haar situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragerster ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002). Er werd verwezen dat het huis van betrokkenen werd verwoest, echter werd er geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat het over een eigendom van betrokkenen gaat. Er werden enkel een paar foto's van twee onbekende gebouwen ingediend, zonder datum of locatie. Het is onduidelijk wie de eigenaar van deze gebouwen was en wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Er werd verwezen naar de medische problematiek. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat de aanvragers onder controle en behandeling staan van een specialist. Voorts blijkt uit de verklaringen niet dat betrokkenen niet zelfstandig kunnen functioneren, noch dat de klachten dermate ernstig zijn dat ze in een medische noodsituatie verkeren. Uit de voorgelegde documenten is niet gebleken, noch onderbouwd, dat de behandeling van de ziektes van betrokkene specifiek in België noodzakelijk is. Indien verzoekers lijden aan een ziekte waarvoor in hun land van herkomst/verblijf geen behandeling beschikbaar is, hebben zij de mogelijkheid om een visumaanvraag in te dienen om medische redenen, overeenkomstig de daarvoor geldende bepalingen. Uit de verklaringen van de asielaanvraag van hun dochter blijkt dat

betrokkenen nog een zoon A. hebben. Er werd geen verblijfsvergunning van hem ingediend, waardoor het onduidelijk is waar hij verblijft. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- Ten aanzien van derde verzoeker:

“Commentaar:

Aangezien de 26 jarige A. R. B M [...]12/1998 zich samen met haar ouders bij haar meerderjarige Belgische zus A., S., [...]08.1988, wenst te vestigen in België kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum; het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM weren uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eigen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Ten eerste werd er aangekaart dat betrokkene geen verblijfsrecht in Egypte heeft. Echter, in haar visumaanvraagformulier liet zij weten dat zij een verblijfsvergunning in Egypte heeft, geldig tot 08/12/025 (zie punt 20 van haar visumformulier). De zussen van betrokkene werden ook geboren in Egypte en ze hebben zelfs familieleden in dit land en verblijven nu bij hen. Het is onduidelijk wie deze mensen zijn. Dit werd niet toegelicht, noch bewezen. Er werd geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat de Egyptische autoriteiten het verblijfsrecht van betrokkene hebben afgekeurd. Wij wijzen verder op dat betrokkenen meerdere keren Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Griekeland hebben bezocht. Het is onduidelijk welke familieleden ze al dan niet in deze landen hebben. Er werd verwezen naar artikel 20 VWEU en dat betrokkenen recht hebben op gezinshereniging, aangezien ze financieel afhankelijk zijn van een Belg. Echter, er werd geen aanvraag ingediend volgens artikel 40 ter, maar een aanvraag volgens artikel 9 en 13. In casu beroept betrokkene zich op een gezinsleven met de meerderjarige zus. Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland, §59). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen.

Voorts toont zij niet aan dat zij zelf geen andere bron van inkomsten heeft. Zij legt ook geen enkel bewijs van onvermogen voor. Het is ook niet duidelijk of zij eerder werkzaam is geweest in het land van herkomst of Egypte. Evenmin is bewezen dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en arrest van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1)). Bijgevolg werd de financiële afhankelijkheid niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Overwegende dat het aan de aanvrager is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van haar situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002). Er werd verwezen dat het huis van betrokkenen werd verwoest, echter werd er geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat het over een eigendom van betrokkenen gaat. Er werden enkel een paar foto's van twee onbekende gebouwen ingediend, zonder datum of locatie. Het is onduidelijk wie de eigenaar van deze gebouwen was en wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Uit de verklaringen van de asielaanvraag van haar zus blijkt dat betrokkene nog een broer A. heeft Er werd geen verblijfsvergunning van hem ingediend, waardoor het onduidelijk is waar hij verblijft. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de

afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: schending van artikel 20 VWEU, schending van artikel 9 Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

1. Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (Vw.)

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519). Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637).

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.).

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu zijn de bestreden beslissingen om verschillende redenen kennelijk onredelijk, zie hierna.

2. De motieven voor de bestreden beslissingen lopen volledig gelijk. Voor verzoekende partij wordt het volgende gesteld:

1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij in haar visumaanvraagformulier liet weten dat zij een verblijfsvergunning heeft in Egypte dat nog steeds geldig zou zijn.

2. Verwerende partij verwijst ernaar dat verzoekende partij kinderen/zussen heeft die geboren zijn in Egypte.

3. Verwerende partij meent dat verzoekende partij “zelfs familieleden in dit land [heeft]” en nu bij hen zou verblijven.
4. Verwerende partij meent dat er geen documenten werden ingediend dat kan bewijzen dat de Egyptische autoriteiten het verblijfsrecht van verzoekende partij heeft afgekeurd.
5. Verwerende partij acht het van belang erop te wijzen dat verzoekende partij Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Griekenland zou hebben bezocht en dat het onduidelijk is welke familieleden ze in deze landen hebben.
6. Verwerende partij herhaalt de verwijzing naar artikel 20 VWEU en een daaraan gekoppeld recht op gezinshereniging, maar verwijst er vervolgens naar dat er geen aanvraag ingediend werd “volgens artikel 40 ter”.
7. Verwerende partij meent dat voor de toepassing van artikel 8 EVRM er in casu geen sprake zou zijn van bijkomende banden van afhankelijkheid anders dan gewoonlijke affectieve banden.
8. Verwerende partij wijst erop dat het huis van betrokkenen zou zijn verwoest geraakt maar dat er geen enkel document werd ingediend dat eigendom ervan bewijst, niet datum, niet locatie.
9. Verwerende partij verwijst naar een broer/zoon A. en dat het onduidelijk is waar hij is of verblijft.
10. Verwerende partij meent dat met toevoeging van de medische stukken van verzoekende partij vooral vaststaat dat zij controle en behandeling krijgen door een specialist en dat uit de attesten in ieder geval niet blijkt dat de behandeling specifiek in België noodzakelijk is. Ook legt zij het gebruik van een visumaanvraag om medische redenen uit.

3. Kritiek op aangehaalde motivering

3.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij in haar visumaanvraagformulier liet weten dat zij een verblijfsvergunning heeft in Egypte dat nog steeds geldig zou zijn.

Verwerende partij verwijst daarvoor naar vraag 20 dat als volgt leest: “Residence in a country other than the country of current nationality”. Uit de vraag is om te beginnen hoegenaamd niet af te leiden dat er verwezen wordt naar een Egyptische verblijfsvergunning.

Uit het antwoord op deze vragen waar enkel het nummer van een verblijfsvergunning en de geldigheid ervan bevestigd wordt, kan ook op geen enkel manier afgeleid worden dat er verwezen zou worden naar een Egyptische verblijfstitel.

Dat verwerende partij dit dan aanhaalt om te beweren dat verzoekende partij over een Egyptische verblijfstitel beschikt die ook nog eens verschillende jaren geldig zou zijn, vindt geen ondersteuning in de documenten waar naar verwezen wordt en kan in ieder geval niet gelezen worden in vraag 20 waar zij in de weigeringsbeslissingen naar verwijst. Waar zij in de weigeringsbeslissing ook verwijst naar een geldigheid tot 2029, lijkt dit over de geldigheid van de voorgelegde paspoorten te gaan, die verzoekende partij hebben laten vernieuwen om de visumaanvraag te kunnen doen, zie bv. vraag 12 van de visumaanvraagformulieren voor verzoeker A. B. en A. N..

Er werd herhaaldelijk contact gelegd met verwerende partij door de raadsman van verzoekende partij om bijkomende stukken toe te voegen ter aanvulling van haar dossier. Verzoekende partij gaat daarom niet alleen onzorgvuldig, maar ook onredelijk te werk door niet minstens om bijkomende inlichtingen over of kopie te vragen van de verblijfsdocumenten waar in vraag 20 naar verwezen werd.

Verwerende partij gaat hier onzorgvuldig te werk en schendt tevens het hoorrecht van verzoekende partij.

3.2. Verwerende partij verwijst ernaar dat verzoekende partij kinderen/zussen heeft die geboren zijn in Egypte.

Verzoekende partij ziet niet in hoe dit relevant is in de beoordeling van haar precaire situatie in het land van herkomst, het land van huidig (onwettig) verblijf, de beoordeling van aangehaalde humanitaire redenen of de afhankelijkheidsrelatie met referentiepersoon en haar gezin.

Verwerende partij motiveert ook niet wat zij precies bedoelt door hiernaar te verwijzen, welk punt zij hiermee wenst te maken en waarom het gegeven dat verschillende kinderen of zussen in Egypte geboren zouden zijn

van belang is voor de beoordeling van de aanvraag humanitaire visa door verzoekende partij, de humanitaire redenen die eraan ten grondslag liggen en haar bijzondere banden met België.

3.3. Verwerende partij meent dat verzoekende partij “zelfs familieleden in dit land [heeft]” en nu bij hen zou verblijven.

In haar begeleidende brief verwijst verzoekende partij naar een enkele familielid die in de mogelijkheid is haar onderdak te bieden. Zij haalt daarbij aan dat het verblijf een tweeslaapkamer appartement betreft die door een tiental mensen gedeeld moet worden. Verzoekende partij verblijft bij een zus van verzoekster A. N.. Zij kan echter onmogelijk instaan voor het aantal mensen aan wie zij momenteel onderdak moet bieden. Het is dan ook vanzelfsprekend dat dit een tijdelijke oplossing betreft.

Opnieuw had verwerende partij in ieder geval perfect de gelegenheid om dit verder te bevragen. Van verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij weet welke informatie van dermate belang is dat zij dit uit zichzelf reeds meedeelt. Wederom dient minstens een onzorgvuldige besluitvorming, maar ook schending van het hoorrecht vastgesteld te worden.

3.4. Verwerende partij meent dat er geen documenten werden ingediend die kunnen bewijzen dat de Egyptische autoriteiten het verblijfsrecht van verzoekende partij heeft afgekeurd.

Verzoekende partij verwees in haar begeleidende brief naar de termijn van hun tijdelijk visum voor binnenkomst in Egypte die reeds overschreden was op moment van indiening en voegde de visa toe als stuk.

Er werd verder verwezen naar landeninformatie waaruit blijkt dat verzoekende partij als Palestijnen geen bescherming kunnen krijgen als vluchtelingen in Egypte, en dat zelfs Palestijnen die jarenlang verblijven in Egypte worden gemarginaliseerd:

“Cliënten hebben geen wettig verblijf in Egypte en leven onder de voortdurende angst teruggedreven te worden naar Gaza, Palestina, waar het risico op vermoord te worden door de aanhoudende Israëliëse aanvallen gigantisch groot en reëel is. Cliënten kunnen in Egypte ook geen bescherming als vluchtelingen krijgen. Zelfs Palestijnen die al jarenlang verblijven in Egypte worden gemarginaliseerd en krijgen geen toegang tot basisrechten:

“The situation Palestinian refugees face in Egypt is unique. In addition to being fewer in number than the large Palestinian communities that settled in pre-1948 Palestine's other neighbouring countries (Syria, Jordan and Lebanon) they live in limbo; neither recognised as refugees nor as citizens.

Today, they are marginalised and denied basic rights such as free education and healthcare, and their work rights are heavily restricted, despite having been residents in Egypt for decades.”

“Egypt's adopted policies and treatment of Palestinian refugees since 1978, and the virtual lack of a refugee regime to protect them, have affected many aspects of Palestinians' livelihoods. By being categorized as foreigners, rights to free education, employment, property, and even residency were taken away from them.”

In het hierboven geciteerde en in voetnoot 35 naar verwezen artikel wordt de getuigenis gedeeld van A., een vijftigjarige Palestijnse vrouw die met haar familie uit Rafah, Palestina verdreven werd en zich op gegeven moment in Caïro, Egypte vestigde. A., net als cliënt dhr. A. B. M. H., lijdt aan een hartconditie en kan hier niet de adequate zorgen voor krijgen in Egypte omwille van haar verblijfsstatuut:

“A. has a heart condition but is unable to access free state healthcare because she is classified as a “foreigner” under Egyptian law. Additionally, since 2014 she has not had a valid residency permit.

Aside from anxieties over affording her day-to-day expenses, and accessing medical treatment, A. is also constantly worrying about renewing her residency permit. Every time she tries to renew it, she finds the cost has increased, and she can't afford it, forcing her to remain in legal limbo.”

Er is een onwil van de Egyptische overheid om een te groot aantal Palestijnse vluchtelingen op te nemen. Zelfs als die onwil er niet zou zijn, dan nog zouden Palestijnse vluchtelingen geen legale uitweg hebben met betrekking tot hun status in Egypte:

“The country hosts around 9 million refugees and migrants from more than a hundred nationalities. Somewhere between 70,000 and 135,000 are Palestinian, most of whom arrived as a result of the Nakba in 1948 and the subsequent war between Israel and Arab states in 1967. Palestinian refugees live in legal limbo as they are denied refugee status both from the United Nations Relief and Works Agency, which does not

operate in Egypt, and the United Nations High Commissioner for Refugees, whose mandate does not cover Palestinians. This has turned them into an “invisible” population left to fend for themselves through informal networks and by tapping into existing social structures. This means Egypt has little ability to host Palestinians.”

Ondertussen is Egypte ook een ommuurde bufferzone aan het opstellen ter voorbereiding van een mogelijke verwijdering of “exodus” van Palestijnen die zich in Rafah bevinden, nadat Israël aangaf grondinvasies in Rafah verder te zullen zetten:

“Netanyahu has vowed to push ahead with a ground incursion of Rafah in the coming weeks.

Concurrently, Egypt has moved to fortify its border and, according to reports and satellite images, begun building a walled buffer zone of about 21 square kilometres in the Sinai. This suggests Egypt is preparing for a potential removal or exodus of Palestinians.”

Aangezien het nagenoeg onmogelijk blijkt om Gaza te verlaten, is smeergeld betalen om familieleden toch naar Egypte te kunnen laten gaan de nieuwe gang van zaken geworden. Op binnenkomstvisa staan ondertussen buitensporige bedragen:

“Palestinians desperate to leave Gaza are paying bribes to brokers of up to \$10,000 (£7,850) to help them exit the territory through Egypt, according to a Guardian investigation.

Very few Palestinians have been able to leave Gaza through the Rafah border crossing but those trying to get their names on the list of people permitted to exit daily say they are being asked to pay large “coordination fees” by a network of brokers and couriers with alleged links to the Egyptian intelligence services.

One Palestinian man in the US said he paid \$9,000 three weeks ago to get his wife and children on the list. The family have been sheltering in schools since the 7 October attacks.

On the day of travel, he was told his children’s names were not listed and he would have to pay an extra \$3,000. He said the brokers were “trying to trade in the blood of Gazans”.

“Some Gazans are reportedly prepared to pay thousands of dollars to acquire the highly-coveted permit to enter Egypt from the war-ridden coastal enclave, according to a new investigation conducted by the Organized Crime and Corruption Reporting (OCCRP).

(...)

Independent brokers and travel agencies have turned Israel’s ongoing war against Hamas in Gaza into a profitable business, focusing on residents of Gaza who are desperate to enter Egypt.

The entry permits across the Rafah crossing, on the border between Gaza and Egypt, are reportedly being sold for staggering amounts, between \$4,500 to \$10,000. The exorbitant prices are forcing cash-strapped Gazans to sell their jewelry and other personal belongings.”

Eerder werd al aangehaald dat cliënten met visa de oversteek naar Egypte hebben kunnen maken. Zij hadden visa die geldig waren voor 72 uur (stuk 27):

“Individuals permitted to enter Egypt will likely receive a 72-hour Egyptian visa; all those who cross should have a plan for onward travel from Egypt in this timeframe.”7”

Verwerende partij laat na iets te doen met deze landeninformatie en haalt ook de neergelegde tijdelijke binnenkomstvisa niet aan. Zij motiveert niet waarom deze informatie en stukken niet relevant zouden zijn om een mogelijk duurzaam verblijf van verzoekende partij in Egypte te beoordelen.

3.5. Verwerende partij acht het van belang erop te wijzen dat verzoekende partij Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Griekenland zou hebben bezocht en dat het onduidelijk is welke familieleden ze in deze landen hebben.

Ook hier is niet duidelijk voor verzoekende partij wat de relevantie hiervan is voor de beoordeling voor de humanitaire visa-aanvraag, de beoordeling van haar precare situatie in het land van herkomst, het land van huidig (onwettig) verblijf, de beoordeling van aangehaalde humanitaire redenen of de afhankelijkheidsrelatie met referentiepersoon en haar gezin.

Verwerende partij motiveert ook niet wat zij precies bedoelt door hiernaar te verwijzen en waarom dit gegeven van belang is voor de beoordeling van de aanvraag humanitaire visa door verzoekende partij, met inbegrip van de beoordeling van haar banden met België. Zij geeft tevens op geen enkele manier aan wat precies het probleem zou zijn met dat verzoekende partij deze landen zou hebben bezocht.

Zij haalt daarnaast nergens aan wanneer verzoekende partij deze landen heeft bezocht, waardoor moet aangehaald worden dat zij op geen enkele manier rekening houdt met de ernstig veranderde omstandigheden in Gaza, Palestina sinds 7 oktober 2023 die verzoekende partij is ontvlucht en welk impact dit heeft gehad op de bewegingsvrijheid van verzoekende partij.

Eveneens moet opnieuw vastgesteld worden dat verwerende partij op geen enkele manier bevroegd heeft, indien van belang voor de beoordeling van het dossier, wat kennelijk voor verwerende partij zo was, waarom verzoekende partij deze landen heeft bezocht, en heeft zij verzoekende partij niet de opportuniteit gegeven een verklaring te bieden. Van verzoekende partij kan niet verwacht worden te weten dat dergelijke informatie van belang is voor een aanvraag humanitair visum met oog op binnenkomst en verblijf in België. Verwerende partij gaat hier onzorgvuldig te werk en schendt het hoorrecht.

Over de bezochte landen verduidelijkt verzoekende partij in reactie op de weigeringsbeslissing dat de reizen korte familiebezoeken betroffen op uitnodiging van de broer van verzoekster A. N. die in Duitsland verblijft en die hun bezoek financieel op zich nam. Verzoekende partij verbleef ook bij hem. Daarnaast bezocht verzoekende partij referentiepersoon in België. Dit werd dus allemaal praktisch geregeld door de broer van verzoekster die deze inspanning deed om zowel verzoekende partij als referentiepersoon in België een plezier te doen aangezien deze laatste het moeilijk had tijdens haar procedure verzoek om internationale bescherming en haar familie enorm miste. Dit wijst enkel maar op de diep affectieve band tussen verzoekende partij en referentiepersoon.

Andere Europese landen die worden opgesomd door verwerende partij waren transitlanden waar verzoekende partij heeft doorgereisd omdat dit simpelweg de goedkopere optie was.

Verwerende partij trekt conclusies, minstens insinueert zij het één en ander, op basis van gebrekkige informatie. Zij had verzoekende partij hierover simpelweg kunnen horen en gaat onzorgvuldig te werk door dit niet te doen.

3.6. Verwerende partij herhaalt de verwijzing door verzoekende partij naar artikel 20 VWEU en een daaraan gekoppeld recht op gezinshereniging, maar verwijst er vervolgens naar dat er geen aanvraag ingediend werd “volgens artikel 40 ter”.

Wat artikel 20 VWEU betreft, moet vastgesteld worden dat verwerende partij niet correct toetst aan dit artikel en een verkeerde interpretatie hanteert. Zij geeft immers aan dat er geen toepassing van artikel 20 VWEU zou zijn dat zou kunnen leiden tot een recht op gezinshereniging omdat de aanvraag niet werd ingediend “volgens artikel 40 ter”.

Nochtans werd in de begeleidende brief in detail de toepassing van artikel 20 VWEU uiteengezet, waarbij de eerste zin onder het desbetreffend punt in de brief letterlijk stelt dat wanneer niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging, op basis van het unierecht alsnog een verblijfsrecht wordt toegekend aan een derdelands familielid die ‘afhankelijk’ is van een statische Belg.

Verwerende partij linkt de toepassing van artikel 20 VWEU dus foutief aan het inroepen van het recht op gezinshereniging volgens nationale bepalingen. Het is net bij gebrek aan de toepassing van deze nationale bepalingen, dat een analyse conform artikel 20 VWEU zich opent.

Verder werd in de begeleidende brief namelijk nog uiteengezet:

“Artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de unie bepaalt, verleent unieburgers “een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (binnen de beperkingen van het Verdrag en de regels ter uitvoering daarvan).”⁹

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale weigeringen die tot gevolg hebben dat aan unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de voornaamste rechten die aan hun status ontleend worden.

Onder dergelijke nationale maatregelen vallen volgens het HvJ ook weigeringen van verblijf aan derdelands familieleden van unieburgers. Het HvJ meent namelijk dat er bijzondere situaties bestaan waarin een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend aan het derdelands familielid, zelfs al heeft de unieburger zijn

recht van vrij verkeer niet uitgeoefend. Er is sprake van zo'n situatie wanneer het unieburgerschap haar nuttige werking verliest omdat de weigering om een verblijfsrecht te geven aan een derdelands familielid ertoe leidt dat de unieburger feitelijk gedwongen wordt om het grondgebied van de EU in zijn geheel te verlaten.

Het HvJ specificeert verder dat er in bovengenoemd geval enkel sprake kan zijn van een afbreuk aan het nuttige effect van het unieburgerschap wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen unieburger en zijn derdelands familielid. Die afhankelijkheidsverhouding moet van die aard zijn dat het ertoe zou leiden dat de unieburger gedwongen wordt de derdelander te vergezellen en het grondgebied van de unie moet verlaten.

Een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger zou dus toch een verblijfsrecht hebben en dit op grond van artikel 20 VWEU wanneer er tussen beiden een dergelijke afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten indien zijn familielid geen verblijfsrecht krijgt.

Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 27 mei 2021, nr. 255 139 dat gestoeld is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ), meer bepaald het HvJ-arrest RH van 27 februari 2020, nr. C-836/18 blijkt dat de afhankelijkheid niet financieel van aard moet zijn, maar ook materieel, logistiek of affectief kan zijn.

In het RH-arrest bouwt het HvJ verder op zijn rechtspraak zoals vastgelegd in het K.A.-arrest van 8 mei 2018, nr. C-82/16.

Volgens deze rechtspraak kan een derdelands familielid van een statische Unieburger in zeer bijzondere situaties – alhoewel niet voldaan is aan de voorwaarden voor gezinshereniging – een verblijfsrecht krijgen in de lidstaat waarvan de unieburger onderdaan is. De Dienst Vreemdelingenzaken moet hierbij rekening houden met alle relevante omstandigheden.

Tot op heden heeft het HvJ nog geen uitspraak gedaan over een dergelijke afhankelijkheidsband, tussen ouders en een volwassen kind dat zich in een extreme situatie bevindt, of tussen grootouders en hun kleinkinderen die zich in een extreme situatie bevinden. Er is evenwel geen enkele reden om een dergelijke relatie a priori te gaan uitsluiten van het toepassingsgebied van artikel 20 VWEU.

Het HvJ herhaalt als volgt in HvJ, C-459/20, 22 juni 2023:

“20 Om te beginnen zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 9 juni 2022, Préfet du Gers en Institut national de la statistique et des études économique, C 673/20, EU:C:2022:449, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

21 Het burgerschap van de Unie verleent aan iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het VWEU en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten [arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C 836/18, EU:C:2020:119, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

22 Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen – daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie – die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de essentie van de aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (zie met name arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O. e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

23 Daarentegen verlenen de bepalingen van het VWEU inzake het Unieburgerschap geen autonome rechten aan derdelanders. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van de rechten van de burger van de Unie. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger op het grondgebied van de Unie aantast [arrest van 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C 624/20, EU:C:2022:639, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

24 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het afgeleide Unierecht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien deze burger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten waardoor hem het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

25 Kenmerkend voor de in het voorgaande punt van dit arrest genoemde situaties is het feit dat, hoewel zij worden geregeld in voorschriften die a priori tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren, te weten in de voorschriften inzake het inreis- en verblijfsrecht van derdelanders buiten de werkingssfeer van de bepalingen van afgeleid recht van de Unie, die onder bepaalde voorwaarden voorzien in een dergelijk recht, deze situaties een onlosmakelijke band hebben met de vrijheid van verkeer en van verblijf van de burger van de Unie, die zich, opdat aan die vrijheid geen afbreuk wordt gedaan, ertegen verzet dat het inreis- of verblijfsrecht aan die onderdanen van derde landen wordt geweigerd in de lidstaat waar die burger verblijft (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punten 64 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

26 Evenwel volgt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen alleen afbreuk kan doen aan het nuttige effect van het Unieburgerschap indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C 624/20, EU:C:2022:639, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak].“

“33 Het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU wordt toegekend aan een derdelander in zijn hoedanigheid van gezinslid van een Unieburger, is dus gerechtvaardigd op grond dat een dergelijk verblijf noodzakelijk is opdat die Unieburger daadwerkelijk de essentie van de aan die status ontleende rechten kan genieten zolang de afhankelijkheidsverhouding met die derdelander voortduurt [arrest van 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C-624/20, EU:C:2022:639, punt 41].”

Wat mijn cliënten en referentiepersoon betreft, is er sprake van een afhankelijkheidsverhouding die inderdaad bestaat tussen hen én van een bijzondere situatie waarin cliënten zich bevinden waardoor de toepassing van artikel 20 VWEU zich opent. Het betreft hier een situatie waarbij referentiepersoon als statische Belg en dus als statische Unieburger het grondgebied van de unie mogelijks zal moeten verlaten om haar derdelands familieleden te kunnen vergezellen.

Van zodra cliënten zich in Egypte bevonden, bereidde referentiepersoon een bezoek voor waarbij zij hen van noodzakelijke middelen zoals geschikte winterkleding kon voorzien. Cliënten zitten in onwettig verblijf in Egypte met risico op terugdrijving naar Gaza en hebben dus al zeker niet de mogelijkheden om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Zij zullen volledig afhankelijk zijn van referentiepersoon en dit voor ook nog vele jaren na de oorlog. Van haar kan niet verwacht worden dat zij telkens afreist naar Egypte om haar ouders en zus verder te kunnen ondersteunen. Zoals blijkt uit eerder naar verwezen HVJ-rechtspraak bestaat de afhankelijkheidsverhouding niet enkel uit een financiële verhouding, maar kan die verhouding ook materieel, logistiek of affectief zijn.

Referentiepersoon heeft kleine kinderen die hun moeder nodig hebben. Het gezin heeft het centrum van belangen in België. Moeten afreizen naar Egypte om haar familieleden bij te staan, tast het gezinsleven van de kinderen in relatie tot hun moeder aan en omgekeerd. Opnieuw, er kan niet redelijkerwijze verwacht worden van referentiepersoon dat zij telkens afreist naar Egypte. Dit is zowel op financieel als op emotioneel vlak niet realistisch. Tegelijk kan ook niet van het gehele gezin verwacht worden om samen af te reizen naar Egypte zodat referentiepersoon cliënten daar verder kan bijstaan, aangezien dit nog steeds een financiële en emotionele last met zich meebrengt voor het Belgisch gezin, maar bovendien ook onregelend is voor de jonge kinderen die structuur nodig hebben. In beide gevallen zou het in ieder geval een verstoring van de eenheid van het gezin betekenen.

De afhankelijkheidsverhouding kan vastgesteld worden op basis van de noodzakelijke financiële, materiële en affectieve steun die referentiepersoon biedt aan cliënten, die zij enkel kan bieden door het grondgebied van de EU te verlaten. Daarnaast is er nog de uiterst bijzondere situatie waarin cliënten zich bevinden in

Egypte én Gaza waarbij ze zijn moeten vluchten van een oorlog die het dodelijkste conflict van de 21ste eeuw wordt genoemd ."

Verwerende partij past artikel 20 VWEU dus verkeerd toe en schendt desbetreffende bepaling, alsook is haar beslissing in strijd met rechtspraak van het HvJ en de daarbij horende interpretatie van het artikel.

3.7. Verwerende partij meent dat voor de toepassing van artikel 8 EVRM er in casu geen sprake zou zijn van bijkomende banden van afhankelijkheid anders dan gewoontelijke affectieve banden.

Verwerende partij kan hierin niet gevolgd worden aangezien de analyse van de bijzondere banden van afhankelijkheid uitgebreid werden aangehaald bij uiteenzetting van de toepassing van artikel 20 VWEU.

Verzoekende partij heeft in haar begeleidende brief expliciet verwezen naar andere dan gewoontelijke affectieve banden. Inderdaad, zoals verwerende partij stelt, valt de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders conform EHRM-rechtspraak onder de bescherming van artikel 8 EVRM als het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan gewoonlijk affectieve banden wordt aangetoond. Dat is in casu wel degelijk gebeurd.

In de begeleidende brief valt hierover te lezen:

“Gezien hun hulpbehoevendheid en de precaire en gevaarlijke levensomstandigheden in Gaza en door hun precaire situatie in Caïro, zijn mijn cliënten aangewezen op referentiepersoon. Ondanks de fysieke afstand, is zij hun

steun en toeverlaat. Van zodra ze kon, heeft referentiepersoon cliënten dan ook bezocht in Caïro om hen van financiële en materiële steun te voorzien (stuk 25). Zo hadden mijn cliënten geen winterkleden mee aangezien zij in allerijl zijn moeten vluchten, met enkel de op dat moment belangrijkste spullen verzameld. Ook vanuit België stuurde referentiepersoon financiële steun naar cliënten (stuk X). Op basis hiervan wordt aangetoond dat referentiepersoon niet bleef stilzitten, maar actieve steun biedt aan haar kernfamilieleden en dat er tussen mijn cliënten en referentiepersoon een afhankelijkheidsband bestaat.”

“De afhankelijkheidsverhouding kan vastgesteld worden op basis van de noodzakelijke financiële, materiële en affectieve steun die referentiepersoon biedt aan cliënten, die zij enkel kan bieden door het grondgebied van de EU te verlaten.”

Verwerende partij motiveert niet waarom zij geen rekening heeft gehouden met deze bijkomende vormen van afhankelijkheid, zoals financiële afhankelijkheid. Zij verwijst naar mogelijke bewijzen van verdere financiële afhankelijkheid die niet werden neergelegd, maar houdt geen rekening met, minstens verwijst zij niet, naar de bewijzen van financiële afhankelijkheid die wel werden neergelegd, zoals de geldoverschrijvingen.

Ook werd er expliciet verwezen naar onder andere materiële afhankelijkheid gelet op de bezoeken die referentiepersoon maakte naar Egypte om verzoekende partij ook te voorzien van middelen zoals kleding, en een medische afhankelijkheid gelet op de medische aandoeningen van verzoekende partij.

Verwerende partij schendt artikel 8 EVRM.

3.8. Verwerende partij wijst erop dat het huis van betrokkenen zou zijn verwoest geraakt maar dat er geen enkel document werd ingediend dat eigendom ervan bewijst, niet datum, niet locatie.

Met deze stelling kan alleen maar vastgesteld worden dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de enorm precaire situatie waarin verzoekende partij zich bevond in Gaza. Onder een genocide die volop op gang was en nog steeds is, onder verschillende evacuatiebevelen die verzoekende partij binnen Gaza verplicht werd uit te voeren van stad naar stad waarbij zij Israëlische evacuatiebevelen nauwgezet opvolgde om letterlijk aan de dood te ontsnappen, onder een gebrek aan deftige huisvesting en een gebrek aan toegang tot zelfs nog maar proper water, wordt er van hen verwacht om eigendomsdocumenten van een verder compleet verwoest huis neer te leggen.

Minstens had verwerende partij kunnen bevragen bij verzoekende partij of er inderdaad wel – zelfs gelet op de enorm moeilijke omstandigheden – bijkomende bewijzen waren omtrent het huis, maar van personen die in volle genocide “slechts” foto’s hebben kunnen maken van hun verder volledig verwoest huis, en dit dan niet als enige vorm van bewijs te aanvaarden, is bijzonder cynisch, en in licht van dit verzoekschrift en de aangevoerde schendingen minstens onredelijk te noemen.

3.9. Verwerende partij verwijst naar een broer/zoon A. en dat het onduidelijk is waar hij is of verblijft.

Opnieuw had verwerende partij dit simpelweg kunnen bevragen bij verzoekende partij en kan niet verwacht worden van haar te weten welke informatie dermate van belang is dat die zou worden meegenomen in een weigeringsbeslissing, bovenop de informatie die zij uit zichzelf al meedeelde en die op zich al extensief was. Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk en schendt bijkomend het hoorrecht.

Verzoekende partij vormt een kerngezin. De zoon/broer van verzoekende partij heeft inmiddels een eigen gezin, wat de simpele reden is waarom referentiepersoon op dit moment voornamelijk verzoekende partij ondersteunt en er in ieder geval enkel voor verzoekende partij een aanvraag humanitair visum werd ingediend.

Er moet ook op gewezen worden dat verwerende partij de vaststelling dat voor de zoon/broer geen visumaanvraag werd ingediend op geen enkele manier verder motiveert. Zij geeft hier over niet aan waarom dit element van belang is, welk punt zij hiermee precies wenst te maken, en hoe dit in relatie kan gebracht worden met de aanvraag die verzoekende partij deed, de humanitaire redenen die zij aanhaalt alsook haar banden met België, of relevant is in een beslissing tot weigering.

3.10. Verwerende partij meent dat met toevoeging van de medische stukken van verzoekende partij vooral vaststaat dat zij controle en behandeling krijgen door een specialist en dat uit de attesten in ieder geval niet blijkt dat de behandeling specifiek in België noodzakelijk is. Ook legt zij het gebruik van een visumaanvraag om medische redenen uit.

Verwerende partij gaat hiermee volledig voorbij aan de precieze bedoeling van verzoekende partij met de neerlegging van de medische attesten. Zij wenst hiermee net te wijzen op een bijkomende kwetsbaarheid die ook relevant is voor de beoordeling van de afhankelijkheidsband die verzoekende partij heeft met referentiepersoon, en kadert dus perfect binnen een aanvraag om een humanitair visum.

Dat verwerende partij enkel naar de medische stukken verwijst op de manier zoals zij doet, namelijk door ermee te stellen dat:

- verzoekende partij controle en behandeling zou krijgen door een specialist (waarbij nergens uit blijkt dat dit een continue en frequente behandeling is of kan zijn);*
- nergens uit blijkt dat de behandeling specifiek in België noodzakelijk is (wat niet wordt beweerd of aangehaald door verzoekende partij);*
- verzoekende partij in de mogelijkheid is om een visumaanvraag in te dienen om medische redenen*

bevestigt alleen maar dat zij de neergelegde stukken selectief leest en op geen enkele manier in relatie brengt tot de precare situatie en huidige kwetsbaarheid van verzoekende partij.

Dat zij dit nalaat te doen, bevestigt meteen ook dat zij niet is kunnen overgaan tot een adequate analyse van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en referentiepersoon, waardoor zij logischerwijze niet kán concluderen zoals zij in de weigeringsbeslissing doet dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan gewoonlijk affectieve banden voor de toepassing van artikel 8 EVRM zijn, zie ook eerder. Minstens de medische afhankelijkheid werd namelijk volledig genegeerd.

Ook werden de medische aandoening van verzoeker A. B. in de begeleidende brief rechtstreeks in relatie gebracht met zijn (onwettig) verblijf in Egypte als Palestijn:

“In het hierboven geciteerde en in voetnoot 35 naar verwezen artikel wordt de getuigenis gedeeld van A., een vijftigjarige Palestijnse vrouw die met haar familie uit Rafah, Palestina verdreven werd en zich op gegeven moment in Caïro, Egypte vestigde. A., net als cliënt dhr. A. B. M. H., lijdt aan een hartconditie en kan hier niet de adequate zorgen voor krijgen in Egypte omwille van haar verblijfsstatuut:

“A. has a heart condition but is unable to access free state healthcare because she is classified as a “foreigner” under Egyptian law. Additionally, since 2014 she has not had a valid residency permit. Aside from anxieties over affording her day-to-day expenses, and accessing medical treatment, A. is also constantly worrying about renewing her residency permit. Every time she tries to renew it, she finds the cost has increased, and she can’t afford it, forcing her to remain in legal limbo.”

Wederom doet verwerende partij niets met deze informatie of motiveert zij niet waarom deze informatie niet relevant zou zijn.

Verwerende partij schendt doorheen haar motivering herhaaldelijk het redelijkheidsbeginsel, motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht.

4. Gebrek aan motivering aangehaalde landeninformatie

Verzoekende partij heeft op extensieve wijze verwezen naar objectieve landeninformatie, allereerst om haar enorm precaire situatie in Gaza, Palestina, maar ook om haar precair verblijf in Egypte te staven.

Verwerende partij verwijst hier op geen enkele wijze naar, ook niet daar waar zij in haar beslissing wel verwijst naar elementen die in de begeleidende brief werden gestaaft met landeninformatie.

Een voorbeeld hiervan is de zo net aangehaalde medische toestand van verzoekende partij, en een gebrek aan medische zorg gelet op haar profiel als Palestijn zonder verblijfstitel in Egypte.

Hetzelfde kan ook gezegd worden over de verdere analyse die verzoekende partij heeft toegevoegd over het verblijfsstatuut van Palestijnen in Egypte waarbij er verwezen werd naar marginalisering en een gebrek aan toegang tot basisrechten. Er werd tevens verwezen naar een "legal limbo" waarin Palestijnse vluchtelingen in Egypte terecht komen.

Het is een fundamenteel motiveringsgebrek dat op de aangehaalde, relevante landeninformatie geen antwoord op geboden wordt in de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft er geen effectief antwoord op geformuleerd, zelfs daar waar zij elementen aanhaalt waarover landeninformatie werd toegevoegd; en schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. Hoger belang van het kind

Verzoekende partij verwijst naar een hechte band die zij heeft met haar kleinkinderen, respectievelijk minderjarige nichten en neef die in België verblijven. Zij stelt daarbij dat de toekenning van een humanitair visum verzoekende partij in staat zou stellen om opnieuw dichtbij hun kleinkinderen, respectievelijk nichten en neef te zijn en een reeds bestaand privé- en familieleven verder uit te kunnen bouwen, ook in het belang van de kinderen.

Een analyse van het hoger belang van de betrokken kinderen kan ook niet los worden gezien van artikel 8 EVRM en de daarin vervatte bescherming van het privé- en familieleven, wat in de begeleidende brief in relatie tot elkaar wordt gebracht, maar waar verwerende partij op geen enkele manier melding van maakt.

Aangezien de beslissing over de visumaanvraag van verzoekende partij een impact zal hebben op hun kleinkinderen, respectievelijk nichten en neef, moet ook rekening worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn. Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging, wat ook hier relevant is gelet op de toepassing van artikel 20 VWEU die een mogelijk recht op gezinshereniging opent.

De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 8 EVRM moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit

"maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines."

In het arrest *Marckx v. België* bepaalde het EHRM dat de draagwijdte van artikel 8 EVRM zich uitstrekt tot

"at least the ties between near relatives, for instance those between grandparents and grandchildren, since such relatives may play a considerable part in family life".

Het EHRM gebruikt deze brede omschrijving ook in de context van migratie.

Enige analyse van het hoger belang van het kind ontbreekt, alsook enige motivering als zijnde waarom dit niet relevant zou zijn, ook al heeft verzoekende partij wel verzocht hiermee rekening te houden.

Verwerende partij dient de aangevoerde humanitaire omstandigheden en banden met België zorgvuldig te onderzoeken en op basis daarvan haar discretionaire beslissingsbevoegdheid aan te wenden om een beslissing te nemen die gebaseerd is op alle relevante elementen in het dossier.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit niet gebeurd is. Verwerende partij schendt doorheen haar beslissing de op haar rustende motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, bovenop de aangevoerde wettelijke bepalingen.

Om alle bovenstaande redenen blijkt minstens dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.”

2.2.1. In een eerste middelonderdeel betogen verzoekers, met betrekking tot het motief dat de verzoekers over een geldige verblijfsvergunning zouden beschikken in Egypte, dat zij op vraag 20 in het aanvraagformulier enkel het nummer van een verblijfsvergunning gaven en dat hieruit niet kon worden afgeleid dat er verwezen zou worden naar een Egyptische verblijfstitel. De voorgelegde documenten zouden geen steun bieden voor het feit dat zij nog over geldige verblijfsdocumenten zouden beschikken. De vermeende geldigheid tot 2029 lijkt betrekking te hebben op de geldigheid van de voorgelegde paspoorten die verzoekers lieten vernieuwen om de visumaanvraag te kunnen doen, zoals zou blijken uit vraag 12 van de visumaanvraagformulieren voor verzoekers A. B. en A. N.. Verzoekers achten het onzorgvuldig en onredelijk dat niet werd gevraagd naar bijkomende inlichtingen of een kopie te vragen van de verblijfsdocumenten waar in vraag 20 naar verwezen werd. Verzoekers menen ook dat het feit dat zij kinderen/zussen hebben geboren zijn in Egypte niet relevant is bij de beoordeling van hun aanvraag.

2.2.2. Met betrekking tot het eerste middelonderdeel met betrekking tot de Egyptische verblijfstitel motiveren de bestreden beslissingen:

“Ten eerste werd er aangekaart dat betrokkene geen verblijfsrecht in Egypte heeft. Echter, in zijn visumaanvraagformulier liet hij weten dat hij een verblijfsvergunning in Egypte heeft, geldig tot 2029 (zie punt 20 van zijn visumformulier). Zijn kinderen werden ook geboren in Egypte en ze hebben zelfs familieleden in dit land en verblijven nu bij hen. Het is onduidelijk wie deze mensen zijn. Dit werd niet toegelicht, noch bewezen. Er werd geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat de Egyptische autoriteiten het verblijfsrecht van betrokkene hebben afgekeurd. Wij wijzen verder op dat betrokkenen meerdere keren Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Griekeland hebben bezocht. Het is onduidelijk welke familieleden ze al dan niet in deze landen hebben.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op hun aanvraagformulier op vraag 20 antwoordden: *“Residence in a country other than the country of current nationality”*
“yes, residence permit or equivalent.”

Uit een eenvoudige vergelijking van de vermeldingen op de paspoorten van de verzoekers en het antwoord op de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekers op deze vraag het nummer van de *“verblijfsvergunning”* dat ze gaven, overeenkomt met de respectieve nummers van hun Palestijnse paspoorten, dat ze bij de aanvraag voegden. De geldigheidsdatum tot 2029 blijkt eveneens op de geldigheid van het Palestijnse paspoort betrekking te hebben. Aldus blijkt uit een eenvoudige vergelijking van het aanvraagformulier en de begeleidende stukken allerminst dat verzoekers op enig tijdstip zouden hebben beschikt over een Egyptische verblijfsvergunning. Een eenvoudige vergelijking van de stukken van hun aanvraag toont duidelijk dat zij zich naar Egypte begaven met een Palestijns paspoort, waarin zich enkel een Egyptisch inreisvisum bevond.

De bestreden beslissing vermeldt als eerste weigeringsmotief dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij niet over een verblijfsrecht in Egypte zouden beschikken, omdat zij een Egyptische verblijfsvergunning zouden hebben. Dit motief wordt verder onderbouwd met de vaststelling dat zij andere familieleden zouden hebben in Egypte en dat geen beslissing voorligt waarbij Egypte een verblijfsvergunning weigerde. Verder wordt gemotiveerd dat niet duidelijk is in welke Europese landen zij nog familieleden hebben, noch dat vaststaat of de foto's met verwoeste gebouwen betrekking hebben op de eigendom van verzoekers.

De Raad merkt op dat het eerste weigeringsmotief met betrekking tot de vermeende Egyptische verblijfsvergunning een determinerend motief is, waarbij de daaropvolgende motieven verder bouwen op deze eerste vaststelling. De verzoekers moeten echter worden bijgetreden dat deze vaststelling steunt op een selectieve en onjuiste lezing van de stukken van het administratief dossier.

Uit niets blijkt immers dat verzoekers zouden hebben verklaard dat zij over een Egyptische verblijfsvergunning voor lange duur zouden hebben beschikt. Op basis van de door hen bij de aanvraag overlegde stukken blijkt duidelijk dat zij enkel een paspoort voorzien van een Egyptisch inreisvisum voorlegden. Zij overlegden ook stukken van de Palestijnse autoriteit en met betrekking tot hun registratie door UNWRA waaruit kan blijken dat zij kort voor hun komst naar Egypte wettig in Gaza woonden.

Verder blijkt ook uit vraag 24 van de aanvraag dat zij uitdrukkelijk verklaarden geen wettelijk verblijfsrecht in Egypte te hebben.

Waar verzoekers op vraag 20 met betrekking tot hun verblijf in een ander land dan het land waarvan ze de nationaliteit, hun paspoort nummer en geldigheidsduur vermeldden, kan daaruit hoogstens worden afgeleid dat ze zouden hebben beschikt over een kort verblijf. Zo al kan worden aanvaard dat verzoekers onnauwkeurig waren met betrekking tot hun antwoord op vraag nr. 20, blijkt daaruit geen kwade trouw, vermits zij hiermee enkel naar waarheid zouden hebben willen antwoorden met betrekking tot hun verblijfsstatus in Egypte.

Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt uit een volledige lezing van het aanvraagformulier, samen met de overlegde stukken (paspoort, UNWRA-registratie, gedragcertificaat van de Palestijnse autoriteit) dat verzoekers enkel een paspoort voorlegden en dat daarbij enkel kan worden afgeleid dat zij steeds wettig in Gaza verbleven. Er blijkt enkel dat zij zich met een inreisvisum voor korte duur naar Egypte begaven. Ook het feit dat zij in het verleden voor korte periodes naar andere reizen zouden hebben gereisd, biedt geen grond om vast te stellen dat zij elders over een niet-precair verblijfsrecht zouden hebben beschikt. De bestreden beslissingen blijkt aldus geconstrueerd te zijn op de onjuiste assumptie dat verzoekers over een langdurig verblijfsrecht in Egypte zouden hebben beschikt.

Ook het verweer in de nota wijzigt deze vaststellingen niet. De verwerende partij houdt voor dat niet blijkt dat zij een poging ondernomen hebben om hun tijdelijk verblijf te verlengen of dat dit zou zijn afgewezen door de Egyptische autoriteiten. Zij steunt zich daarbij op de aanname dat verzoekers in het bezit zouden zijn geweest van een Egyptische verblijfsvergunning, hetgeen niet uit de stukken van het dossier kan worden afgeleid.

De Raad dient dan ook te besluiten dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op een onzorgvuldig onderzoek van de stukken van het administratief dossier en hier een kennelijk onredelijke gevolgtrekking uit heeft afgeleid.

Het middel is in die mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 19 juni 2025 van 19 juni 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT